

Indlæg til kirke.dk – af bispekandidat/provst Ulla Thorbjørn Hansen

Folkekirken er et helt særligt fællesskab – en kirke med en bred folkelig opbakning. Folkekirken er et sted hvor vi får lov til at høre til, ikke fordi vi har gjort os fortjent til det. Ikke fordi vi er særligt kloge. Ikke fordi, vi altid er rene i tanke, ord og handling. Ej heller fordi vi gør og siger det rigtige, ses sammen med ”de rigtige” eller tilhører ”det rigtige” parti. Nej, Folkekirken er et fællesskab. Et fællesskab, hvor vi med Luther kan se os selv som retfærdiggjorte og syndere på én og samme tid. På latin: Simul justus et peccator. Det er et rummeligt fællesskab, hvor der ideelt set er plads til alle, som vil være med – et sted, hvor tro ikke er noget, der bliver gradbøjet – men er noget vi bliver skænket af Gud. Folkekirken er en kirke, hvor vi kan gå til gudstjeneste om søndagen uden at skulle præstere alt muligt. Ved gudstjenesten får lov at hvile i, at vi hører til og har hjemme. Det gælder også selvom vi måske ikke kommer i kirken så tit, men hører til blandt dem, der gerne skal gives en anledning for at bevæge sig ind ad kirkedøren.

Der er fornylig foretaget en interessant analyse af de fire bispekandidaters stillerlister på kirke.dk.

Spørgsmålet var: Hvad vi kan lære om de fire bispekandidater ved at se på deres stillerlister?

Analysen var tankevækkende. Havde jeg vidst, at stillerlisten ville blive offentliggjort og genstand for en nærmere analyse, så havde jeg selvfølgelig bestræbt mig på at få flere stillere fra flere dele af stiftet og havde heller ikke sagt til dem, der tilbød at blive stiller for mig, at det ikke var nødvendigt, for jeg havde nok stillere på min liste.

På baggrund af den foreliggende liste vurderer analysen, at jeg taler til ”aktivismen og det diakonale engagement”. Efter analysen af mig som bispekandidat var der et menighedsrådsmedlem, som på Facebook konstaterede, at det har Helsingør Stift ikke brug for. Rådsmedlemmet fortsatte med, at der først og fremmest er brug for et stift, der bakker op om sognenes fremtidige rolle som ramme om et bredt folkeligt liv. Der er ikke brug for aktivisme. Og lidt senere sætter vedkommende så betegnelsen FDF’er på mig!

Nu kan jeg ikke prale af at have været hverken FDF’er eller anden slags spejder. Min far var som ung KFUM-spejder, men selv har jeg valgt at synge i kor og brugte som helt ung konkurrencesvømmer flere timer i svømmehaller end i kirken. Når det er sagt, så vil jeg mene, at det ikke er nogen skade til, hvis kirken er kendt som et sted, hvor vi sætter spejderdyderne højt. Ifølge spejderløftet lytter en spejder til Guds ord, er hjælpsom, respekterer andre, værner om naturen, er til at stole på, tager et medansvar og finder sin egen mening. I det gamle spejderløfte stod der også at man skulle være en god kammerat, ridderlig i al sin færd og ren i tanke, ord og handling. At det sidste er slettet i spejderløftet kan jeg måske godt forstå. For hvad vil det sige at være ridderlig i dag? Og hvem af os er, når det kommer til stykket – rene i tanke, ord og handling? Nej vel. Det ændrer dog ikke ved, at det er et naturligt mål at have som kristen kirke. At tanke ord og handling så vidt muligt følges ad og er funderet i noget rent og godt – nemlig Guds kærlighed. Det må være målet samtidig med, at det er udgangspunktet.

Det handler dybest set om Ånd. ”Der hvor Guds Ånd er, er der frihed til” – og det er ikke frihed til at gøre og sige, hvad som helst – men frihed til at elske og leve, være menneske velvidende, at vi hører til i et fællesskab, hvor det gælder om at have øje og øre for andre end én selv, respektere og give plads til andre end en selv. Men også et fællesskab, som kan rumme enhver, der ligesom apostlen Paulus gang på gang må sande, at det gode som jeg vil, det gør jeg ikke, og det onde som jeg ikke vil, det gør jeg.

Jeg støtter helt og fuldt op om sognenes nuværende såvel som fremtidige vigtige rolle ”som ramme om et bredt folkeligt liv”. Ja, mere end det. Sognene skal ikke bare være ”ramme om”, men lægge hus til og være kirke *for og sammen med* befolkningen.

Kirken består af levende stene, som Grundtvig skrev i sin tid. Og kirken er derfor mere og andet end en ramme og en kirkebygning. Kirken består af mange forskellige mennesker – ildsjæle og mere stille sjæle, der bare ønsker og forventer, at kirken skal være der, når der er brug for den.

I Slagelse provsti gennemfører vi i år for tredje år i træk arrangementet ”Kunst og kirker”. Hvis det ses som udtryk for aktivisme, så melder jeg mig gerne under fanen som aktivist. For det er et samarbejde, som har betydet, at mennesker bliver givet en god anledning til at komme rundt og besøge en række forskellige kirker – primært landsbykirker. Mennesker der måske normalt ikke kommer i kirken med mindre de er med til begravelse eller et bryllup. De har nu et alibi og finder pludselig vej forbi og får talt med ikke bare kunstneren om dennes kunst, men også med menighedsrådsmedlemmer og frivillige om sognekirken.

Jeg hørte på et tidspunkt en kollega bruge ordet ”tidehvervs-aktivist” om sig selv. Det kunne man ikke have sagt for bare 20 år siden. Det viser et nyt blik for værdien i forskellige teologiske og kirkelige positioner. Og dette kan måske være med til at understrege, at kirkens aktiviteter skal grunde i en alvor: Guds Ord, den teologiske fastholdelse af retfærdiggørelseslæren dvs. en fastholdelse af troen som tro, der skænker frihed fra alle de domme, som vi fælder over os selv og hinanden, og samtidig en fastholdelse af en tro som ønsker at række ud og komme folk i møde med Evangeliet.

Uden de mange aktive og frivillige menighedsrådsmedlemmer ville Folkekirken ikke være dét, den er i dag, og dét, som jeg vil arbejde for, den skal være i endnu højere grad fremover: en Folkekirke, dvs. en *folkets* kirke. En relevant kirke, hvor det igen bliver naturligt for alle forældre, der selv er døbt at få deres barn døbt. En kirke, hvor der er plads til at finde på og eksperimentere og lære af sine fejl – så flere mennesker føler sig talt til og der f.eks. kan opstå nye og landsdækkende tiltag som minikonfirmandundervisning og babysalmesang og kirkehøjskoler – og hvor det fortsat er muligt at gå til en traditionel højmesse om søndagen i alle landets kirker uden at skulle præstere en masse – men blot hvile i, at vi hører til og har hjemme også selv vi måske ikke kommer i kirken så tit.